

Desde Madrid al Roncal halló el muerto un camino cubierto de flores.

Yo quiero ofrecer hoy al gran cantante en su séptimo aniversario un nuevo *bouquet* de luto.

Y para formarlo, elijo la siempreviva, la flor «perpetua» que infunde respeto, porque no toma parte en las alegrías de las plantas agrestes, la flor sin aroma que nos dice que no debemos confundir la tristeza con la melancolía; porque la primera está llena de pesares, y la segunda de encantos; la flor del alma, la flor simbólica que San Agustín contemplaba con arrobamiento extático, al exclamar: *Mors viva*.

ENRIQUE SEPÚLVEDA.

ARDOA ETA URA

Ardoari gizonak
bota zion ura,
ez igotzea gatik
zumo burura;
eta ontaz ardoa
nola baitzan erre,
esan zion urari
jarririk aserre,
¿zein aiz i nere tripan
orrela sartzeko?
¿zein nik, daukatan malla
goituban jartzeko?
ik ez dek kolorerik
ez ere indarririk,
eta gusto on gozo
nerea ¿non dek ik?
irten ari kanpora
ua emendikan,

ez diat nik zañetan
ire bearrikan;
neronek diat iñork
ez ainbeste indar,
gizonik gogorrena
jartzen diat dar-dar;
nik diat jartzen triste
daguana kantari,
errena nerekin dek
gertatzen dantzari;
ni eratez aspertzen
ez dek bein gizona,
orretan ezagun dek
naizela chit ona;
eta izanikan i
berriz orren utsa,
¿uste dek bietala
nik ire laguntza?

eta oek aitzeaz
 sentiturik lotsa,
 negarrez gelditu zan
 uraren biotza.
 Bañan allegatu zan
 denbora berriya,
 zeñen sentitu zuten
 lurak egárriya,
 eta ikusi ziran
 mastiyak auldutzen,
 zañetan zekaizkiten
 indarrak galdutzen,
 eta penaturikan
 erreguz, zerura,
 jarri ziran guziyak
 emateko ura;
 bada ez jaikitzekez
 denbora urrean,
 choil igartuta denak
 ziralala lurrean;
 bañan erregu ayek

ez aiturik goyak,
 etziran lertzen ura
 zeukaten odoiyak;
 eta artaz pozturik
 biotz urarena,
 esan zuen ni ere
 naiz Jainkoarena,
 kontatu banau ere
 ardoak ni utszat,
 ardogayak artuko
 ninduke beretzat.

. . . . .

Jaunak egiñak gera
 aundi chikik denak,
 bear degunak lagun
 izan besterenak;
 mundu ontan guziok
 gerade errenak,
 eta gorde ditzagun
 falta elkarrenak.

ASTOA

Nekerik gabe bizi
 zalarikan lasa,
 janaz noiz nai artoa
 eta noiz nai aza,
 buruba zibelako
 oso kalabaza
 ara zer pensamentu
 oi zituben pasa.

Esaten zuben: ongi
 naizelarik bizi,
 beti naiz serbitzari
 iñoiz ez nagusi;
 alaz ere astoa
 izate ta guzi,
 nai nuke nere mende
 beste nik ikusi.